

SLOVO ÚVODEM

že právě o jeho míč jsme tenkrát stáli víc než o něj samotného, protože on sám fotbal hrát vůbec neměl.

Tím ovšem ani zdaleka nechci předznamenat, že jiní kluci německé národnosti také hráli špatně, nebo dokonce, že snad nemám o německém fotbalu v českých zemích valné mínění. To v žádném případě. Jako kluk jsem často jezdil s tatínkem do Teplic na zápasy mužstva Teplitzer FK a docela dobře si pamatuji třeba i na DFC Saaz, neboli Žatec z někdejší válečné gau ligy. Řadu hráčů těchto klubů jsem tenkrát znal jmény, která si ovšem dnes už nepamatuji, a měl jsem mezi nimi i své oblíbence. Současně jsem si však uvědomoval, že v českém a německém fotbalovém pojetí existuje velký rozdíl, patrný prakticky na všech fotbalových úrovních a ve všech věkových kategoriích, daný nepochybně jinou mentalitou obou národů. Všechno to ovšem v mém tehdejší vnímání ještě bylo výrazně poznamenáno skličující atmosférou válečné doby. Například my, tedy naše tehdy šestičlenná rodina se čtyřmi dětmi, z nichž já byl nejstarší, jsme žili v Reichu, zatímco naši blízcí příbuzní, rodina tatínkovy sestry v Praze, tedy v protektorátu Böhmen und Mähren. Kontakt s nimi jsme mohli udržovat minimálně, všichni jsme tím trpěli a oprávněně to považovali za obrovskou újmu způsobenou německými okupanty. To se nemohlo do mého vztahu k německému fotbalu tenkrát nepromítnout.

Chci se však vrátit k českému a německému fotbalovému pojetí. Je zajímavé, a já si za tímto názorem stojím, že se přes poměrně dlouholeté společné působení v rámci jedné země styly německých a českých resp. československých týmů, vzájemně nijak zvlášť neovlivňovaly. Po této stránce - nemám teď na mysli záležitosti organizačního charakteru - účast ve stejných soutěžích apod., nežily spolu, nýbrž vedle sebe. Zcela svébytně, samostatně. Šly svou vlastní cestou, jely po jiných, i když souběžných kolejích, které se prostě neprotínaly.

Zkrátka - německý fotbalový styl byl vždy německý, ať ta mužstva hrála v Teplicích, v Praze, v Berlíně nebo v Kolíně nad Rýnem. Hra každého takového manšaftu, který mohl být složený z ostřílených profesionálů, amatérů nebo třeba dorostenců, či ještě mladších hráčů, byla vždy založena na co nejdokonalejší organizaci, neumlévající bojovnosti, relativní jednoduchosti, důslednosti a disciplíně. Český přístup je, a byl vždy, tedy i tenkrát, úplně jiný. Více se podobal, ačkoli z geografického hlediska je to vlastně zvláštní, tomu, jak se fotbal hraje ve vzdálenějších zemích než je Německo - na jih od nás,

a třeba i za oceánem. Tedy fotbal založený daleko více na technice, improvizaci, chytrosti, ale také na jakémsi, a to je záležitost opravdu specificky česká, jak já říkám, až švejkovském „kulišáctví“. Existovaly samozřejmě v časech, ke kterým se tato kniha vrací především prostřednictvím zajímavých statistických údajů a informací, i týmy složené z hráčů českých i německých. Přesto se ani v nich podle mého názoru herní styl nesmíchal - Češi si hráli svoje a Němci také.

Český a německý fotbal tedy k sobě měly v těchto letech fyzicky blízko, ale celkovým pojetím a herní filozofií současně relativně daleko. Nelze to ovšem generalizovat. Existovaly a existují, a ne pouze ojedinělé, výjimky. Jak jsem řekl, nepamatuji si už jména někdejších německých hráčů, které jsem vídal kopat ve svém rodném kraji jako kluk, ale vím, že u některých jedinců se objevovaly i jiné fotbalové prvky. Těm jsem jako vyznavač a pozdější představitel takového herního stylu, vždy fandil nejvíc. Tak jako mnohem později některým slavným internacionálům, například Wolfgangu Overathovi, Günteru Netzerovi či Franzi Beckenbauerovi, který především je pro mne zosobněním toho, že německý fotbalista nemusí být vždy jenom neúnavný, zarputilý bojovník a bezpříkladný dřič. I to jsou ovšem vlastnosti zdobící určité hráčské typy, které se vyskytují a vyskytovaly také v našem fotbale - za všechny bych chtěl jmenovat svého dlouholetého spoluhráče i nezapomenutelného kamaráda Svátu Pluskala. Úžasného fotbalového dělníka, obětavého, nesmírně poctivého a důsledného hráče, jenž byl právě pro tyto vlastnosti vynikajícím fotbalistou, zcela zaslouženě svého času vybraným i do mužstva světa.

Přestože já sám jsem byl reprezentantem výrazně jiného fotbalového „vznání“, vždy jsem německou kopanou respektoval. K řadě jejich interpretů jsem měl a mám stále velmi blízký, přátelský vztah. I proto knížce, která obdivuhodným způsobem mapuje její někdejší soužití s kopanou českou, přeji úspěch. Tedy čtenáři, kteří ji, stejně jako já, ocení a docení. Pro které bude nejen nedílnou součástí jejich knihovny, ale také se stane, tím, že jim doplní znalosti, trvalou součástí jejich fotbalového povědomí. A co fotbal ve sportu a v životě celé společnosti znamená, si my, jeho příznivci a vyznavači, jistě nemusíme říkat.

Josef Hvarapmt